

2024. május 27. hétfő

Zsolt 22, 20-25: Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából! Szabadíts meg az oroszlán szájából és a bivalyok szarvai közül engem, nyomorultat! Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. Kik az URat féltitek, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjete tőle, Izráel utódai, mind! Mert nem veti meg és nem utálja az elesettek nyomorúságát, nem rejti el orcáját előlük, segélykiáltásukat meghallgatja.

Lk 24, 1-12: De a hét első napján kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírbolt elől elhengerítve találták. Amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Miért keresitek az élő a holtak között? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: »Az Emberfiának bűnösök kezére kell kerülnie és meg kell hogy feszítsék, és a harmadik napon fel kell támadnia.«” Ekkor visszaemlékeztek szavaira. Visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. Ezek az asszonyok – a magdalai Mária, Johanna, valamint Jakab anyja, Mária és a többiek – elmondták az apostoloknak, hogy mi történt, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Ekkor hazament, és magában csodálkozott a történeteken.

Igehirdetés: Miért nem történt mindez sokkal nagyobb hírveréssel? Miért nem sétál be Jézus Pilátushoz? Mekkora lett volna! Miért hagyja ki ezt a ziccet az Isten? Érdekes belegondolni, de Jézus nem látványosságot akar, nem tömegekben gondolkodik. Tudja, hogy az csak üres szenzáció lett volna. A korabeli Blikk vagy Metro újság címlapjára kerülhetett volna, már ha lett volna ilyen, de nem a szívek közelébe. Jézus azoknak árulja el magát, azokat avatja be a feltámadás titkába, akik vele voltak az úton. Minél tovább tartottak vele a szenvedés útján, annál hamarabb találkoznak vele a feltámadásban. A feltámadás titka először az asszonyoké lesz, akik a kereszt alá is követték Jézust, most először értesülhetnek róla, hogy feltámadt.

Jézus nem tömegeket akar, hanem barátokat keres, kapcsolatban gondolkodik. A kapcsolat pedig nem üres fecsegés, nem tűzijáték. Kapcsolatban lenni valakivel hosszú út. Újrakezdésekkel, megbocsátással és mindenekelőtt figyelemmel és kölcsönös áldozathozattal jár. Jézus áldozata mellé megérkezik az asszonyok áldozata: kitartani a kereszt mellett és elsőként elvégezni a holttest megkenését a szombat végeztével: ezek valódi áldozatot kívántak. És az áldozatok gyümölcse egy valódi kapcsolat a feltámadt Jézussal. Ennek az első örömét látjuk a mai jelenetünkben.

Miközben sokszor mi magunk is szeretnénk egy látványos, egy erős Istent, aki egy csapásra megoldja minden problémánkat, meg kell látnunk, hogy Isten másképpen működik a világban. Belép, megéli minden mélységét és sötéttségét, nem söpri el Pilátust, Heródest és az egész korrump hatalmi-politikai rendszert, hanem átengedi magán a rosszat. „Amikor az Isten „minden értelmet meghaladó békéje” (Fil 4,7) és az ember magába zárkozó békétlensége találkozott, akkor nem az történt, hogy az előbbi elsöpörte az utóbbit, hanem az, hogy az Isten Jézusban igent mondott arra, ami az emberben békétlen, sérült, szennyes. Ő, aki látta, hogy a szeretetet ott keressük, ahol nincsen, hogy életünket, energiánkat olyanokra pazaroljuk, ami nem tölt be, nem lakat jól, eljött közénk emberként, s elment még tovább, oda, ahol minden elvetettség és halál, alászállt az alvilágba. A mi mélypontunknál mélyebbre, a mi sötéttségünknel sötétebbe ment szeretetből...” (Baán Izsák OSB)

Mit üzen nekünk ez a mai evangélium? Ismerjük meg és sajátítsuk el Isten stílusát. Nekünk nem karddal vagy hangoskodással kell Isten harcosává lennünk. A mi utunk csak az lehet, hogy követjük Jézust a szívünk és a kapcsolataink mélyére. És vele, az ő tekintetével nézzük meg ott mindazt, ami nehéz, ami szennyes, ami törött, ami fájdalmat okoz. Az ő irgalmas szeretetében nézve az életünket kezdetünk el mi is egyre irgalmasabbá válni magunkhoz és egymáshoz is. És ez a személyes feltámadásunk kezdete.